

Blog juli 2016

Woensdag 29 juni stap ik uit de trein in Apeldoorn. Als ik naar de bus toeloop doorweekt de motregen langzaam mijn jas. Ik ben letterlijk met mijn hoofd in de wolken beland, denk ik terwijl ik kijk naar de witte en lichtgrijze flarden die het hemelsblauw van de lucht bedekken.

Vandaag is de dag waar ik lange tijd naar toe heb geknukt. Ik mag en ga mijn bedrijf inschrijven bij de Kamer van Koophandel. Wandelend over de betonnen stoep denk ik terug aan wat twee jaar geleden als idee begon. Het is uitgegroeid tot een bedrijf. Een bedrijf met een visie. Na testlessen, veel gesprekken en een coachingstraject van de gemeente ligt er een ondernemingsplan van 70 pagina's. Ik sta te trappelen om te beginnen met het werken met kinderen, het promoten op vrije tijdsmarkten en het leveren van leskisten en werkstukken. Sinds twee weken heb ik groen licht. Mijn begeleider van de gemeente zei 'Ga maar los'. Ik voel nog de enorme opluchting en de zon die in mijn hoofd doorbrak.

Voor mezelf probeer ik het punt te grijpen waarop het idee, een all inclusive leskist voor handvaardigheid, onderdeel werd van een visie op papier. Wat leidde tot mijn bedrijf dat verschillende activiteiten en materialen aanbiedt voor creativiteitsontwikkeling. Waar is het begonnen? Hoe is het zo gegroeid?

De eerste plaatjes die boven komen drijven zijn die van een lokaal vol krijtborden met aan één kant ramen, waar je uitkijkt op een park. Het licht verdwijnt langzaam uit de lucht en de bladeren aan de bomen op de parkeerplaats worden donkerder. Naast me zucht een jonge vrouw. De stem van de docent roept me terug bij de les. Het gaat over Reggio Emilia, een andere manier van lesgeven uit Italië. 'Een kind heeft 100 talen.' De beamer draait een filmpje af over kinderen die met hun leraar en een kunstenaar werken over 'de leeuw'. De kinderen lopen over een groot plein ergens in Italië. Ze stoppen bij twee enorme stenen leeuwen. 'Hoe voelt de leeuw?' vraagt de leerkracht aan haar leerlingen. Waarop de kinderen met hun handen de vorm van de leeuw verkennen. Ze kijken met hun handen! Zonder dat ik het toen wist is daar de eerste steen gelegd, voor het pad waar ik nu over wandel.

Met een mooi woord noemde we dat, kijken met je handen, op de Pabo 'zintuigelijke waarneming'. Met al je zintuigen 'kijken'. Niet alleen werken met kinderen op basis van gesproken en geschreven taal en plaatjes uit een boek, maar het wakker maken van alle zintuigen van een kind. Kinderen leren te vertrouwen op wat al hun zintuigen vertellen in plaats van kinderen leren te luisteren, verwoorden en enkel kijken met de ogen. Er ging een wereld voor me open.

Door kinderen te leren dat ze hetzelfde ding, in dit geval de leeuw, vanuit andere manieren mogen benaderen, verkennen, komen ze tot een bredere manier van weten. Hun kennis over de leeuw is groter doordat ze met hun hele wezen onderzocht hebben wat de leeuw voor hen is. Beeldend levert dit onderzoek heel verrassende en vernieuwende taal op. Nieuwe beelden en producten.

Anders 'kijken' naar problemen of vragen. Gaat het daar ook niet op bij innovatie, vernieuwingen? Is dat niet wat raakt als je kijkt naar kunst? Is dat niet wat je zoekt als je winkelt voor kleding? Zoekt de politiek dat niet bij moeilijke

maatschappelijke vraagstukken? Wie wil de vaardigheid om andere oplossingen te bedenken nou niet aan de wereldburgers van morgen meegeven?